

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL. M. v právní věci žalobce **T.H.**, bytem ■■■, zastoupeného JUDr. Richardem Pechou, advokátem se sídlem Voršilská 130/10, Praha 1, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2015, č. j. OD 245/15-2/67.1/15078/Rg,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 18. 3. 2015, č. j. OD 245/15-2/67.1/15078/Rg, s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Tanvald, odboru dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 17. 2. 2015, č. j. OD-15075/Př-14/210-Bk, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve spojení s porušením § 5 odst. 1 písm. f) téhož zákona. Přestupku se žalobce měl dopustit tím, že dne 10. 8. 2014 v 11:20 hodin v katastru obce H., na ■■■, na výzvu policisty odmítl podrobit vyšetření ke zjištění, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem. Za toto jednání mu byla dle § 125c odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a dle § 125c odst. 5 téhož zákona mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci prvoinstančního rozhodnutí. Žalobci byla také uložena povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

Žalobce namítal nesprávné hodnocení důkazů správními orgány. Tvrdil, že v řízení o přestupku mělo být zkoumáno především to, zda byly naplněny podmínky pro výzvu

k podrobení se lékařskému vyšetření, tedy zda zasahující policisté mohli mít důvodné podezření na ovlivnění alkoholem. Žalobce upozorňoval na to, že svědek Gabriel sabotování dechové zkoušky nepotvrdil, když jasně uvedl, že byl dechovým zkouškám přítomen a že žalobce do přístroje opakovaně dýchal. Tvzení o nedostatku součinnosti ze strany žalobce při dechové zkoušce přístrojem Alcotest 7510 tak kromě výpovědi zasahujících policistů není nijak doloženo. Přístrojem Alcotest 7510 nebyla u žalobce přítomnost alkoholu zjištěna, žalobce byl však přesto podroben zkoumání i nehomologovaným přístrojem a na základě tohoto testu vyzván k lékařskému vyšetření. Takový postup označil žalobce za šikanózní, neboť zasahující policisté věděli, že spěchá za těhotnou přítelkyní a lékař způsobilý vykonat zkoušku nebyl v dosahu. Z metodiky vypracované Českým metrologickým ústavem navíc vyplývá, že při naměřené hladině 0,00 promile alkoholu není nutné zkoušku opakovat. Správní orgán také vůbec nehodnotil, jakým způsobem byla dechová zkouška provedena, zejména zda byla provedena v souladu s pracovním postupem ČMI. Žalobce navíc neměl možnost zjistit, zda dechová zkouška byla prováděna kalibrovanými přístroji. Žalobce na rozdíl od žalovaného považoval za zásadní, že v době jízdy v krvi alkohol neměl, odvolával se na výpovědi svědků a test provedený přístrojem Alcotest 7510, zbarvení trubičky Altest po střední dělicí rysku popíral. Žalobce navrhoval, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný setrval na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí a navrhoval zamítnout žalobu jako nedůvodnou.

Správní orgán prvního stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedl, že odmítnutí povinnosti podrobit se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve ke zjištění, zda při řízení vozidla nebyl žalobce ovlivněn alkoholem, je prokázáno výpovědí svědka R.V. a J.V.. Je prokázáno i samotným sdělením žalobce při ústním jednání, při kterém uvedl, že lékařské vyšetření odmítl, neboť předchozí dechové zkoušky byly negativní, a lékařské vyšetření tak považoval za nadbytečné a šikanózní. Dle správního orgánu prvního stupně nebylo podstatné, zda žalobce skutečně byl nebo nebyl pod vlivem alkoholu. Ke shledání viny postačuje objektivní fakt, že došlo k odmítnutí podrobit se lékařskému vyšetření. Rovněž případná vada dechového přístroje nemá žádný vliv na naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku, neboť účelem zákona o přestupcích zde není trestat řízení motorového vozidla po požití alkoholu, ale zajistit potřebnou spolupráci podezřelého se správními orgány, resp. trestat odmítnutí takové spolupráce, která je nutná pro řádné vyšetření případného jiného přestupku. Správní orgán prvního stupně v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2010, č. j. 1 As 38/2010-350, a konstatoval, že v postupu policistů neshledal žádnou vadu, neboť pokud se jim na místě nepodařilo u žalobce vyšetřením vyloučit možné ovlivnění alkoholem, měli zákonné oprávnění jej vyzvat k lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve a žalobce měl zákonnou povinnost se tomuto vyšetření podrobit. To, že se vyšetření na místě nezdařilo, je prokázáno výpovědí svědka R.N. a J.V., když oba uvedli, že dýchání do přístroje bylo neúspěšné. Svědeckou výpověď svědka J.G. hodnotil správní orgán prvního stupně jako neurčitou, uvedl, že svědek sledoval kontrolu pouze omezeně, na místo přišel až v době, když žalobce opakovaně dýchal do přístroje.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobce odvolal, v odvolání namítal v podstatě shodné skutečnosti jako v podané žalobě. Žalovaný o odvolání žalobce

rozhodl napadeným rozhodnutím. Konstatoval, že žalobce po zastavení zasahujícími policisty jevil známky ovlivnění alkoholem (dle úředních záznamů obou policistů byl z dechu žalobce cítit zápach po alkoholu). Žalobce byl na místě kontroly policisty vyzván k podrobení se dechové zkoušce přístrojem Dräger Alcotest 7510, bylo však evidentní, že tuto zkoušku opakovaně sabotuje, když dýchání do přístroje pouze předstíral. Svědek Vyhlídko uvedl, že k úspěšnému provedení dechové zkoušky analyzátozem alkoholu v dechu přístrojem Dräger Alcotest 7510 je nutný nejméně třívteřinový výdech do přístroje, což žalobce nikdy neučinil, a proto analyzátor alkoholu v dechu dechovou zkoušku nevyhodnotil. To, že byl analyzátor alkoholu v dechu funkční, dokazuje opět výpověď svědka Vyhlídko, který uvedl: „Vyšetření přístrojem bylo realizováno třikrát neúspěšně, poté jsem předvedl, že přístroj funguje a provedl jsem já sám úspěšnou zkoušku a požádal pana Hajíčka o další zkoušku, která byla opět neúspěšná pro nedostatečné množství vydechovaného vzduchu panem Hajíčkem.“ Vzhledem k tomu, že u tohoto přístroje nebylo zjevné, zda žalobce do přístroje vdechoval či nikoli, rozhodli se policisté provést dechovou zkoušku pomocí detekční trubičky Altest, která je na jejím konci opatřena balónkem, a je tedy evidentní, zda je do trubičky vdechováno. Při této dechové zkoušce vdechování do trubičky předstírat nelze, žalobce nadýchal asi tři čtvrtiny obsahu balónku a tato dechová zkouška byla pozitivní. Žalobce neprovedl dechovou zkoušku analyzátozem alkoholu v dechu splňujícím podmínky stanovení zvláštním právním předpisem, a bylo proto povinností policistů v souladu s § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb. vyzvat žalobce k provedení odborného lékařského vyšetření spojeného s odběrem krve. Protože žalobce tuto povinnost bezdůvodně nesplnil, naplnil tím znaky skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Žalovaný vycházel z výpovědí policistů, které považoval za věrohodné, neboť v průběhu řízení nebylo zjištěno, že by tito policisté měli jakýkoli zájem žalobci škodit. Jejich výpovědi nejsou ve vzájemném rozporu a shodně popisují sled událostí před a v průběhu kontroly žalobce. Ani výpověď svědka J.G. není dle žalovaného v rozporu s těmito svědeckými výpověďmi.

Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu podle § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou.

Oprávnění policisty vyzvat řidiče k vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, je stanoveno v § 124 odst. 10 písm. f) zákona o silničním provozu.

Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu je řidič povinen podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka

obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Odkazovaným zvláštním předpisem zákon č. 379/2005 Sb.

Podle § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb. „orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu je povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnosti podle odstavce 1 pod vlivem alkoholu, a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje. Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede. V případě, že osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření.“

Žalobcem zdůrazňovanou subsidiaritu lékařského vyšetření k provedené dechové zkoušce soud akceptuje. Takto ostatně judikoval i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 18. 5. 2012, č. j. 7 As 151/2011-77 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), v němž zaujal názor, že k lékařskému vyšetření je nezbytná existence konkrétních skutečností, které vedou k důvodné domněnce, že řidič může být ovlivněn jinou návykovou látkou. Přitom vycházel i z předchozího rozsudku tohoto soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009-65, podle něhož výzva k podrobení se lékařskému vyšetření nesmí být projevem libovůle nebo šikany ze strany policejního orgánu. Jen pro úplnost soud dodává, že jsou mu známy i jiné rozsudky Nejvyššího správního soudu, např. ze dne 9. 4. 2014, č. j. 10 As 12/2014-35, či ze dne 23. 11. 2011, č. j. 6 As 3/2011-63, kde tento soud vyslovil, že jedinou podmínkou pro podrobení se vyšetření na ovlivnění alkoholem, je výzva policisty.

Správní orgány založily v projednávané případě svůj závěr o vině žalobce především na výpovědích zasahujících policistů, které korespondují s dalšími důkazy založenými ve správním spise. Správní spis obsahuje mimo jiné oznámení přestupku ze dne 2. 9. 2014, v němž je uvedeno, že dne 10. 8. 2014 v 11:20 hodin kontrolovala hlídka policie v katastru obce Harrachov, na křižovatce silnice č. I/10 a č. I/14 osobní motorové vozidlo ■■■, registrační značky ■■■, které řídil žalobce. Řidič byl na místě kontroly vyzván k provedení dechové zkoušky přístrojem Alcotest 7510. Dechovou zkoušku však řidič sabotoval, když dýchání do přístroje pouze předstíral. Bylo proto přistoupeno k dechové zkoušce pomocí detekční trubičky Altest, která byla pozitivní, trubička se zabarvila po střední dělicí rysku. Řidič byl vyzván, aby se podrobil lékařskému vyšetření s odběrem krve, což odmítl. Výše uvedené potvrzuje i protokol o silniční kontrole ze dne 10. 8. 2014, z něhož vyplývá, že dechová zkouška provedená trubičkou Altest byla pozitivní a žalobce lékařské vyšetření spojené s odběrem krve odmítl. Protokol je podepsán prap. J.V., žalobce protokol podepsat odmítl. Ve správním spise je rovněž založen protokol o ústním jednání, při němž byli dne 19. 11. 2014 vyslechnuti zasahující policisté J.V. a R.N. a dne 15. 12. 2014 svědek J.G.. Výpovědi zasahujících policistů se shodují. Oba uvedli, že dechovou zkoušku přístrojem Alcotest žalobce sabotoval, neboť nedýchal do přístroje tak, aby měření bylo úspěšné. Oba také shodně konstatovali, že následně provedená zkouška detekční trubičkou byla pozitivní. Výpovědi se rovněž shodují v tom, že žalobce byl vyzván k tomu, aby se podrobil lékařskému vyšetření, což odmítl. Svědek J.G. uvedl, že dechovou zkoušku sledoval ze vzdálenosti asi 30 m., na místo přišel v době, kdy žalobce opakovaně dýchal do přístroje, dechová zkouška byla prováděna do přístroje a poté do trubičky s balónkem.

Mezi stranami není sporu o tom, že žalobce lékařské vyšetření odmítl. Žalobce tento svůj postoj odůvodňuje šikanou ze strany zasahujících policistů. Tvrdí, že k lékařskému vyšetření nebyl důvod, neboť dechová zkouška přístrojem Alcotest 7510 podezření na ovlivnění alkoholem nepotvrdila. Soud však neshledal, že by postup policistů při provádění silniční kontroly v sobě nesl prvky šikanózního jednání nebo libovůle. Naopak pokud policisté pojali podezření, že žalobce dýchání do přístroje Alcotest 7510 sabotuje, lze považovat za přiměřené, pokud pro jistotu provedli dechovou zkoušku také detekční trubičkou Altest. Podstatné je navíc to, že žalobce obě zkoušky podstoupil dobrovolně a neprotestoval proti nim. Nadýchal-li pak alespoň v rámci jedné z nich pozitivní hodnotu obsahu alkoholu v krvi, vznikly u kontrolujících policistů oprávněné pochybnosti o stavu, v němž řídil motorové vozidlo, a proto bylo nutné jej okamžitě podrobit lékařskému vyšetření – které by naměřenou hodnotu s konečnou platností potvrdilo či vyvrátilo.

Soud nemá žádný důvod se domnívat, že svědectví zasahujících policistů o pozitivní dechové zkoušce detekční trubičkou Altest není pravdivé. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, ve vztahu k osobě policisty a věrohodnosti jeho výpovědi uvedl, *„že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil“*. Citovaný judikát tedy vychází z úvahy, že u svědka, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, bude spíše pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé. Při kolizi mezi tvrzením obviněného z přestupku a policisty je proto zpravidla věrohodnějším svědectví policisty. Nejvyšší správní soud sice v některých případech zpochybnil rovněž výpověď policistů či strážníků (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 67), učinil tak však vždy s ohledem na konkrétní a specifické okolnosti dané věci (v cit. věci pro šikanózní jednání vůči dotčenému řidiči, spočívající v ničím neodůvodněné a nanejvýš rozsáhlé kontrole řidiče poté, co odmítl vyřídit přestupek v blokovém řízení). Na premise o zásadní hodnověrnosti policisty tudíž tato rozhodnutí nic nemění (ke shodnému závěru srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 114). V projednávaném případě soud žádné okolnosti, které by svědčily o šikanózním postupu policistů vůči žalobci, nezjistil. Nic takového nevyplývá ani z výpovědi svědka Jaroslava Gabriela.

Tvrzení žalobce o tom, že neměl možnost zjistit, zda dechová zkouška byla prováděna kalibrovanými přístroji, nepovažuje soud za relevantní pro naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku. Podstatnými znaky přestupkového jednání, jehož se žalobce dopustil, je pozitivnost dechové zkoušky a odmítnutí podrobit se následně lékařskému vyšetření. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009 - 65, publikovaném pod č. 2063/2010 Sb. NSS, konstatoval, že *„jakákoli naměřená hodnota vyšší než nula nasvědčuje výskytu určitého množství alkoholu v organismu. Z tohoto pohledu je tedy třeba každý takový výsledek dechové zkoušky považovat za pozitivní, přičemž i minimální hodnota alkoholu v dechu řidiče naměřená při dechové zkoušce vznáší pochybnost o tom, zda-li tento řidič před řízením motorového vozidla nepožil alkoholický nápoj a nebyl při řízení vozidla*

pod jeho vlivem.“ Jak bylo vysvětleno shora, soud nemá v projednávaném případě o pozitivním výsledku dechové zkoušky provedené detekční trubičkou Altest pochybnosti.

Pokud žalobce namítá, že správní orgán nehodnotil, zda byla dechová zkouška provedena v souladu s pracovním postupem ČMI, nemůže se soud k této námitce blíže vyjádřit, neboť z takto uplatněné námitky není zřejmé, v čem konkrétně mělo být při provádění dechové zkoušky zasaženo do žalobcových práv.

Závěrem soud pro úplnost konstatuje, že ani skutečnost, zda žalobce skutečně byl pod vlivem alkoholu, není pro projednávanou věc podstatná. Žalobci není kladeno za vinu, že řídila vozidlo pod vlivem alkoholu, ale že se přes výzvu odmítl podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl alkoholem ovlivněn.

Lze tedy uzavřít, že na základě přezkoumání v rámci žalobních bodů nebylo shledáno napadené rozhodnutí nezákonné, netrpí ani vadami, pro které by je soud musel zrušit z úřední povinnosti, soud proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalovaný s rozhodnutím věci bez nařízení ústního jednání souhlasil a žalobce nevyjádřil s takovým postupem ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první, podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, kterému však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 14. března 2016.

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
samosoudkyně